

סרטים

רצח מוסרי

המשימה הקשה (תל-אביב, תל-אביב). האדם המודרני לא יודע כבר מה זה בדיוק רע. עולם הערכים הברור והמוגדר התערער, והוא עומד מבולבל מול מה שהיה פעם רע ומה שהיה פעם טוב, והיום הוא לא זה ולא זה.

הבוס השולח את גיימס קובורן לסידרת רציחות בשכר, מביע את הדברים הללו ב"חיוך מקסים, בפנים מרתקות ומעוררות אמון, כשבעניניו מבט חביב ונעים של איש נחמד ונזח לבדיות. "כן, זה רע לרצוח", הוא אומר, "אבל לא עד כדי כך רע". או: "כן, זה טוב לאהוב, אבל לא עד כדי כך טוב".

פעם רצח היה פשע איום, ומוזיקה, היום, בעזרת הטליוויזיה והעיתונות, האדם רואה רציחות יומיומיות, והן מקבלות גושפנקת מערכים צודקים המצדיקים אותו. והאדם מתרגל, וההרגל הזה הכשיר אותו לרציחות המוניות באושוויץ, ויכשיר אותו לעוד רציחות המוניות בחלקי עולם אחרים.

הרעיונות הללו מובאים בסרט בעזרת מור נולוגים מעניינים, ובעזרת תיאור חייו של גיימס קובורן, הרוצח השכיר, העושה את מלאכתו בצורה נקייה ושקטה, ללא כל מתח והתרגשות.

אבל חייו של הרוצח השכיר אינם כה מעניינים כמו הרעיונות אותם באו לגלם.

הסכים וגם לרצות לשחק בסרטים המתריסים בארץ ומוסרטים בארץ. כך יצא לנו לראות את רומי שניידר ואת מריה של, בי רגעים האחרונים לפני היעלמותן לתוך הנצח. כך ייצא לנו לראות, כנראה, בקרוב, את ריצ'ארד האריס, בסרטו של אורי זוהר, בלומפילד, ואולי גם את ג'ורג' סגל, בסרטו הבא של אורי זוהר, לפי תסריט של רבקה כהן, והבשורות המשמחות הללו מביאות תקתק גדולות לליבו של כל ישראלי גאון מתעניין בסרטים.

כך קרה שאחד התסריטאים הגאים שלנו יושב וחשב שלמה ג'ורג' סגל וריצ'ארד האריס כן, ומרצילו מסטרויאני לא? הוא כתב לכוכב האיטלקי מכתב, וגם צירף אליו תסריט על שני גיימס בונדיס, האחד ישראלי והאחר ערבי, המתחרים ביניהם על כורים אטומיים ועל מדענים גרמניים ועל כל מיני דברים דומים.

השבוע הוא קיבל תשובה אייבה מאוד, ה"חתומה על-ידי השחקן עצמו, ובתשובה כתוב שהשחקן קרא את התסריט, והתסריט מצא מאוד חן בעיניו, והוא היה מאוד רוצה

יהורם גאון

מאושפז עד הסצינה הבאה

לבוא לישראל ולהסריט בה, אלא שלוח ה"זמנים שלו תפוס לחלוטין עד סוף שנת שבעים.

התסריטאי לא נואש. הוא אומר שבימי השפע העכשוויים אפילו עם תשובה שלילית משחקן כזה — אפשר להשיג משקיעים ומממנים.

גאון

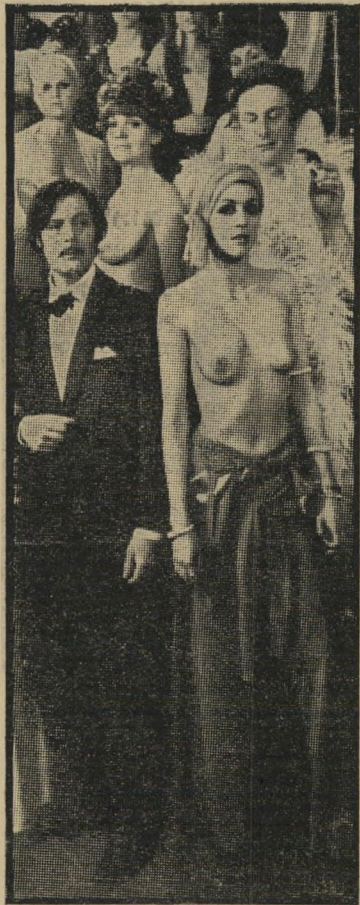
בבית-חולים

מה קרה ליהורם גאון, מי פצע אותו? מדוע הוא שכב יום שלם בבית-החולים אי"כילוב? היו על העניין כל מיני ידיעות. הן מקורות המוסמכים של בית-החולים איכילוב; כלומר, האחיות, נהגי האמבולנס ו"נושאי האלונקות, אמרו שהוא נפצע ממוקש בעת ההסרטה. בדיונוגוף אמרו שמה שפצע אותו זה פצעי-אהבה. שאינו מעריצה אלמור-נית התקיפה אותו בחשכת הליל. אמרו גם שהוא סובל מעייפות, אחרי ההסרטה של הפריצה הגדולה, ששם הוא מבצע תפקיד מסובך, המורכב מהרבה ריצות ומאמצים פיזיים.

בעצם, לא היתה שום כוונה שהדבר יוצא לרחוב הרחב. אבל זה הוצא בעזרת בחורה דיונוגופית, שבאה לבקר את האמא שלה חור-לת-הכליות, ועברה במקרה דרך חדר העזרה הראשונה.

"ראית מי שוכב שם?" היא שאלה את האמא שלה, שבקושי ידעה איפה היא עצמה שוכבת. "יהורם גאון!" הבחורה הבי-אה את הידיעה לדיונוגוף, ונהגי האמבולנס והאחיות העבירו לשם איכשהו גם את ה"שיפוצים והתיקונים של אותה ידיעה מר-עושה.

האמת היא שיהורם גאון שכב בבית-החור-לים איכילוב לא יום אחד, אלא יומיים. והוא אמת היא, שהוא היה באמת פצוע, ואפילו די קשה, אבל כל זה רק לצורכי הסרטה, מול המצלמות שצילמו את הסצינה הראשונה של הסרט, בה הוא עוזב את בית-החולים כדי להצטרף למיבצע הפריצה לכלא הסורי.

מסטריואני

תפוס עד 1970

הבעיות שיש לו עם נשים, התרכזותו בזו"נ בלבד, עד שהוא מגלה את אשת חייו (לי רמיק), אשה עשירה ותמהונית, ההיסור סים שהוא מגלה פתאום, לאחר שהתאהב, ולאחר שהכיר את קורבנו האחרון, שהיה בעבר רוצח שכיר כמוהו, המאבק המתגלה פתאום בין היצר הטוב והרע, שלא היו קיימים בו לפני כן, כל הדברים הללו ניתנים בצורה מאוד לא מושלמת ולא גמורה, הגיבורים אינם מתגלים, לא בפעולות ולא ב"דיבורים, ואם מתעלמים מהם, נשאר הסרט בגדר שיחה נעימה, המבואת על-ידי שחקנים כישרוניים מאוד, ויכולה לרתק כל מי ש-אוהב שיחות מעניינות.

כוכבים

למה לא?

ההתעניינות הגדולה שהעולם מתעניין ב-ישראל גורמת לכל מיני כוכבים גדולים ל-

אלי ואמנה: חיבוקים במקום הנכון

סלונים וורצקי: חתונה שניה בפאב

בקשב למרים ברנשטיין-כהן, שאמרה כמה מילים.

אחר-כך הסבירו המפיק והבמאי שעלילת ההצגה תהווה רק כשלושים אחוז מעלילת הסרט, וכי, אבל אלי כהן כבר לא היה שם באופן רוחני. הוא היה עסוק בלחבק את אשתו אמנה, ואם הייתם רואים אותה, הייתם מבינים למה.

למען האמת, הם התחבקו כל כך משכנע, שהבמאי והמפיק החליטו מייד לתת לאמנה תפקיד בסרט, כחברתו של אלי, הנוטשת אותו כשהוא מתעורר.

זה רק מוכיח שאין לך דבר קונסטרוקטיבי כמו לחבק את האדם הנכון במקום הנכון.

השחקן אלי כהן כל כך עצבני.

הסתבר שאלי לא היה עצבני בגלל היין, או העוגות, אלא מפני שקשה לבן-אדם לרקוד בשתי חתונות, ובמיוחד כשאלו הן החתונות שלו. וכשהחתונה השנייה כבר מוכנה ב"פאב, בראשות המפיק מוטי סלונים והבמאי יונה ורצקי העומדים להפיק את ההצגה הנו בצורת סרט, ושלכבוד הסרט, שעדיין לא נולד, הזמינו את אלי ואת שאר השחקנים למסיבה השנייה הזו, בפאב.

טוב, בסוף הצליחו אלי ואשתו אמנה להש-תחרר איכשהו, ולהגיע כל עוד נפשם בם ל-פאב.

הם התיישבו לתפוס נשימת אוויר, והאזינו

יום הולדת אגדת

השתנו הזמנים. פרצו שתי מלחמות עולם, כמה ההסתדרות, ואותו לא שואלים יותר כלום, אלא מאגדים אגדות, אם נרצה ואם לא נרצה.

יש לנו אגדת יחידה 101, אגדת אריק שרון, אגדת משה דיין, המחלקה הערבית, וכי. ומאז מלחמת ששת הימים האגדתית, ישנם אפילו כמה אורחים המתפרנסים מזה.

השבוע נכנס חלק נכבד מן האגדות ל-אוטו שלהם ונסע לבקר את מאיר הרצין האגדי באחוזה שושנה שליו כוכב הירדן, מפני שגם לאגדות יש ימי-הולדת ויובלות. לאגדות יש גם תיאבון בריא, ולכן, לכבוד האירוע, נשחטו עשרים כבשים, וגידי מ"גיקי וציון מציון נסעו עוד קודם לכן להכין אותם לכבוד 300 האורחים. למזון הרוחני דאגו מיטב אמני ישראל, שישובו מסיב ל-מדורה לצידן של האגדות, אכלו ושתו ושרו בצוואת שירי נוסטלגיה. יהורם גאון ניהל את השירה בציבור, שייקה אופיר, חוה אלבר-שטיין ולהקת פיקוד דיונוגוף תרמו ממיטב כישרונם, אורי זוהר הצחק ושוילי נתן שרה את ירושלים של זהב.

אחר-כך סיפרו צינבאטים, והציגו סקא-צ'ים, ובבוקר נסעו לשחות בכינרת, וחזרו לתל-אביב עייפים, מאושרים ונקיים. אלה שלא שחו, חזרו רק עייפים ומא-שרים.

פ עם היה כבוד לחופש הפרט. אפילו הרצל אמר: אם תרצו — אין זו אגדה. לא רוצים — לכו לקולנוע, שחקן כלפים ותעשו מה שמתחשק לכם. מאז

הרציון: 20 כבשים בשר ודם